

drejer sig om Erhvervsvirksomheder, og saa er det yderligere højst sandsynligt, at den paagældende Skatteyder ikke alene ikke vil have nogen Indtægt i det Aar, der kommer, men vil faa et Underskud, og ikke desto mindre skal han, da han for et Aar tilbage har haft en betydelig Indkomst, ligegodt betale en betydelig direkte Skat. Som Følge af dette særlige Forhold maa jeg i hvert Fald hævde, at i de enkelte Overgangsaaer i Særdeleshed virker den direkte Skat ganske overordentlig trykkende, og anderledes kan det heller ikke være, fordi Skattebetalingen kommer saa længe bagefter. Yderligere kommer der ikke alene for dette, men ogsaa for de kommende Aar et Forhold til, som man nu en Gang ikke kan lade være med eller i alt Fald ikke bør lade være med at tage Hensyn til, naar man stiller sig det Spørgsmaal, om det er paa de indirekte eller de direkte Skatters Konto Nedsættelsen skal finde Sted, og det er, at det er givet, at i Nedgangsperioder falder den paagældende Skatte-yders Indtægt jo ikke alene proportionalt, efter som Kronens Værdi i Guld er steget, men den falder meget, meget mere og falder meget ofte saa meget, at det betyder, at den paagældende Skatteyder i Virkeligheden vil blive stillet overfor dette at skulle omlægge hele sin private Økonomi. Nu vil man jo altid kunne sige, at en Mand, der har 5 000 Kr. og maaske har haft 15 000 Kr. Aaret før, dog med sine 5 000 Kr. vil være bedre stillet end den, der kun har 3 000 Kr. Det er et Ræsonnement, som jeg har hørt mange Gange, og det kan naturligvis ogsaa rent talmæssigt have en vis Berettigelse, men jeg tror at turde sige, at det er givet, at en Mand af den første Type vil føle Skattetrykket langt kraftigere, end hvis han gennem en længere Aarrække har haft saa nogenlunde den samme Indkomst.

☞ Ud fra disse Betragtninger tror jeg virkelig, at den jævnt store Skatteyder, Middelstandsmanden, vil have Forstaaelsen af, at det, han for sit Vedkommende, naar det drejer sig om direkte eller indirekte Skatter, saaledes som de nu en Gang er bygget op her i Landet, helst vil have nedsat, er de direkte Skatter. Jeg føler mig derfor overbevist om, at naar

Paastanden paa Overgang til Dagsordenen, saaledes som den er stillet fra konservativ Side, i særlig Grad tager Sigte herpaa, gør den det med Rette, og dette vil ogsaa blive forstaaet af den almindelige, jævne Befolkning. Kort sagt, jeg maa hævde, at det konservative Folkepartis Dagsorden ved først og fremmest at pege paa, at det, vi i denne Forbindelse har mest Interesse af, er Erhvervslivets videre Udvikling, indeholder det generelt rigtige, og dernæst, at det, naar det drejer sig om Skattenedsættelser, som Forholdene ligger i Øjeblikket, mere er de direkte end de indirekte Skatters Tryk, der maa formindskes.

Ordføreren for Forslagsstillerne (N. Neergaard): Paa det fremrykkede Tidspunkt og med den almindelig herskende Uopmærksomhed skal jeg indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger, idet adskilligt af det principielle, der er kommet frem, naturligt hører hjemme ved Tillægsbevillingslovforslagets Behandling.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at hans Spørgsmaal om, hvorfor vort Forslag til Beslutning var fremsat, forstod jeg ikke rigtig. Det er selvfølgelig fremsat for i en kortfattet Form at samle de Krav, som vi, for øvrigt gennem adskillige Maaneder, i Udtalelser paa Møder og i Fællesudtalelser har rejst, om at faa Udgifterne saa stærkt reduceret, at Skatter og Takster kan nedsættes. Det er den simple Sandhed om det. — Det ærede Medlem spurgte endvidere i Anledning af mine Bemærkninger om generel Toldforhøjelse som Middel overfor Erhvervs-krisen, hvorledes jeg da i 1923 havde kunnet gaa med til Krisetoldsatser. Som det ærede Medlem nok ved, var det med overordentlig stor Betænkelse, at Regeringen gjorde det, men jeg maa paapege en decideret Forskel mellem den daværende Situation og den, der nu foreligger. Den Gang var Forholdet for det første det, at Industri-raadet selv erklærede, at det kun drejede sig om disse to bestemte Erhverv, at naar man hjalp dem, mente man ikke, der vilde være Krav at rejse paa de andre Industriers Vegne, og dernæst det, at med Hensyn til Skotøjsindustrien stillede vi ved Fornyelsen Nedsættelse af Produktionsomkostningerne,